

Канікули прибульців із Салатти (уривок)

Ксенія Ковальська

Їх було троє. Маленький, ще менший, і трохи менший за меншого. Найстаршого звали Го. Того, що трохи менший, — Гоо, а найменшого — Гооо. І жили вони на далекій-далекій планеті, меншій за найменшу зірочку. Такій далекій і маленькій, що коли стояти десь на балконі в Києві або в якомусь іншому місті чи селі і дивитися в небо, то не побачиш тієї планети, навіть якщо напружиш зір чи поглянеш у бінокль. Хіба що в дуже потужний телескоп.

Хто їх так назвав і що він мав на увазі, ми не знаємо. Скоріш за все, у далеких світах мода була на такі імена. Адже мода на імена існує. А в далеких світах, де дали імена інопланетянам, про яких тут мова, спочатку була мода на короткі імена, потім на трохи довші, а потім на дуууже довгі. В цей час на Землі модними були короткі спідниці, потім довші, а потім зовсім довгі. А може навпаки: спочатку довгі, потім коротші, а потім зовсім коротесенькі. Важко пригадати, як було насправді. Бо ж мода — це непостійна і примхлива істота. Вона дозволяє чи не дозволяє носити щось із одягу не тому, що воно гарне, чи тепле, чи ще якесь, а тому, що просто хоче, аби люди так убиралися. Зрештою, одного дня їй набридло перейматись оджею, і люди стали вдягати, що хто хотів: хто довге, хто коротке. А от на далекій планеті, на якій мешкали ці троє разом із батьками та родичами, їхня мода так чинити не збиралася — й імена у них ставали все довші. Або все коротші. Та не в тім річ.

Отож, ці троє подорожували безмежним Всесвітом, бо у них Були канікули.

Звісно, що канікули у дітей та відпустка у дорослих — найкращий час для подорожей.